

הזמנה למשחק

מאת ס. א. ל.

אורחי זה עתה סיימו לאכול את הארוחה, ולמראה הצלחות ה"מנוגבות" היתה אשתי ראויה בהחלט לשבח. חילקתי סיגארים מארצו של "אנקל סאם", ומראה פניהם של הגברים הביע נחת. אך לא לאורך זמן: נושא שיחתן של הנשים וצחוקן הצורמני הביאוני לידי מחשבות אשר בודאי גם ידידי היו שותפים להן. הצעתי, איפוא, שנצא אנחנו, הגברים, ונסתלק לחדר הסמוך.

ומיד ניסיתי להעלות בזכרוני היכן שמו הילדים את ה"דומינו". אם לא אמצאנו, הרהרתי, אביא את ה"הדוק", או אולי נשחק ב"ריכוז"? כן, ל"ריכוז" ודאי יסכימו כולם, הרי זה כה קרוב לעיסוקיהם היום-יומיים... דובי קם הראשון ושם פעמיו לחדר האחר — ומיד בעקבותיו, לאחר שהצליח להשתחרר מחיבוק-לפיתה של אשתו, הגיח גם צביקה. אורי קם ללא אומר אך נאלצתי לתמוך בו קמעה, מפאת שפע הזלילה שזלל. מובן שבשום פנים לא מצאתי את קלפי ה"ריכוז", והעליתי את הסברה שמוקי, הכלבלב שלנו, חשק בהם ולועס אותם מפעם לפעם. ישבנו דקות מספר אובדי עצות, לאחר שרעי סירבו בכל תוקף לשחק משחקים אחרים. טענתם היתה ש"זה נמאס לנו כבר", וכי "בבית יש לנו גם כן"...

אם נכון הוא שחיילים לעולם אינם נואשים, הרי שהוכחנו זאת שוב. השיחה התגלגלה חיש אל העבר; ומה הפליאה? הרי עצם התכנסותנו כאן נעוצה היתה בידידות שבשלה בשנות שירות בצבא. דובי ניסה לספר בפעם האלף איך נדפק לראשונה עם פלוגתו על מוצב "שן", שהיה חפור ומבוצר כהוגן. צביקה, גם כן בפעם האלף, ניסה לשכנע אותו שהאשמה היתה בו-עצמו, מפני שלא תכנן כהוגן את התקפתו. הויכוח הלך והחריף, וכיון שאין לך דבר מעורר-קנאה יותר מפגיעה בכבודו של מפקד, הצלחנו רק בקושי למנוע תגרת-ידיים — גם זאת בפעם האלף.

הייתי היחיד מבין הארבעה שעדיין שירת בצבא. תפיסתי את הנושא הצבאי היתה בהכרח מקצועית יותר, והיתה קימת בי הנטיה לנתח כל תופעה "מקצועית". הבטתי בשמץ-בח אל המתוכחים וכבר נכון הייתי לסכם את התרשמותי ומסקנותי מדבריהם — גם זאת בפעם האלף. אלא שלפתע עלה בי רעיון דמיוני-במקצת. אמרתי: — "חבריה, יש לי רעיון! הבה נצייר לנו יעד מבוצר, כפי שדובי יעלה אותו בזכרונו, שידמה לאותו יעד מפורסם. צביקה ינסה לתקוף את היעד עם פלוגה כביכול — ודובי יהיה המתגונן".

ראיתי מבטי-תמיהה בפני כולם; אך כיון שלא דחו מיד את הצעתי, התאוששתי והמשכתי במרץ:

"אורי ואני, נהיה השופטים משני הצדדים. אורי יהיה שופט של דובי ואני של צביקה. על כל מהלך יש למסור תחילה לשופט, ובהתעצות-שופטים יוחלט מהן תוצאותיו".

הכל הריעו בהתלהבות לרעיון המטורף שאני עצמי עדיין פקפקתי בסיכויי הצלחתו, אך השתקתים והוספתי :

„התנאי הוא, כמובן, שהצדדים יישמעו ללא סייג לשופטים“.

בנקודה זו לא זכיתי לשום תגובה, אך לא אמרתי נואש.

צביקה צייר את היעד המבוצר ; ואני מיהרתי אל חדר-הילדים, להביא את חיילי-העופרת, את הפיגורות של השח ואת ה„עצמות“ של ה„דומינו“. אגב, בהודמנות זו מצאתי את קלפי ה„ריכוז“ ולא יכולתי להימנע מלצעוק : — „מושחתים קטנים !“, אך הם כבר „ישנו“ חזק ולא שמעו.

נערכנו בשני מחנות : דובי ואורי מעברו האחד של השולחן, וצביקה ואני מן העבר השני. במרכז השולחן הצבנו לוח-קרטון ענק, ועליו מצוירים היעד-המבוצר והגבעות הסמוכות לו. המשחק החל. תחילה היה על דובי למקם את כוחותיו על היעד, אך כפי שהוא טען — ואנו הסכמנו עמו — צריך היה להניח כי ייתרו, גם לאחר תצלום אורי מדוקדק, מספר עמדות שמן הנמנע יהיה לאתרון במדויק. על כן סימן אורי את מרבית הכוחות על המרשם — אך שמר לעצמו מספר „סודות“, בהתאם למה שמסר לו דובי.

צביקה, לעומת-זאת, הודיע כי יום לפני ה־ע' הציב בנקודה, הנמצאת 1000 מ' מן היעד, שני מק"בים שקיבל מהמג"ד ; במדרון האחורי של אותה גבעה מסתיר הוא שתי מרגמות בנות 81 מ"מ. אישרתי עובדה זו כחוקית ; אך צביקה הוסיף בתבונה כי לא רק שהללו הוצבו מבעוד יום, אלא שלמק"ב ישנה רשימה מדויקת של מטרות חשובות, שהשיגו ע"י תצפיות ותצלומים, והם מתכוננים לפעול כלפיהן בזמן ההתקפה בשיטתיות. היה זה גילוי-לב מרחיק-לכת מצד צביקה, שלא היה חייב כלל לגלות את הקלף ; אך דובי העמיד פנים אדישות :

„רתק בלילה, אפילו אם הוא מכונן מבעוד יום, אינו מפחיד אותי“, אמר.

„עוד נראה“ — פלט לעברו צביקה וחישמל את האוירה.

צביקה החל לנוע עם פלוגתו, ואני סימנתי את ציר התנועה. לפתע הפסקני ואמר :
„כאן אני מבקש שהמרגמות תתחלנה בהפגזה“.

אורי סימן את הפגיעות באופן הגיוני, קבע נפגעים וציין כי האויב חסר-מנוחה ועצבני. צביקה המשיך לנוע לנקודת היערכות, נערך בשתי מחלקות לפניו ואחת מאחור, וניצל לצרכי שהיה את התלים המתמשכים שהיו סמוכים למדי אל היעד. ציינתי את נקודת-ההיערכות, ולפי דרישתו של צביקה ציינתי צותי-פריצה : אחד למחלקה הימנית ואחד למחלקה השמאלית. לפי דרישתו של צביקה נמנעתי מלפרט את תפקידם של האנשים בתוך צות הפריצה. דובי החל בגישושים ראשונים ופתח באש בלתי-מכוונת, כשהוא מפעיל כפעם בפעם את משימות אש-המגן ואחריהן את משימות אש-הסכנה. כתגובה לכך דרש צביקה שהמק"בים ייכנסו לפעולה ; ואכן אורי עשה את שלו וסימן באוביקטיביות גמורה מספר עמדות משותקות — אך כיון שלא היו אלו עמדות חולשות על מקום ההיערכות, היה דובי מעודד למדי. צביקה הקפיץ במהירות את שני צותי הפריצה לפניו ; ומשנצמדו אלה אל הגדר, יכולנו להבחין בתפקידן המוגדר של חוליות הצות. שני הצותים היו זהים בהרכבם וכללו : חולית-בזוקה, חוליה בת שני „עוזיסטים“ וחילל עם רובה-רומה נ"ט. בתוון ניצבה עוד חוליה, גם היא בת שני חיילים, ובידיהם צינור „בנגלור-טורפדו“. הצותים פתחו באש מרוכות ויעילה נגד העמדות החולשות על קטע זה של הגדר, ובחיפויים דהרו נושאי ה„בנגלור“ אל הגדר והטמינוהו בתוכה. לשמע הקריאה „פוצץ !“ נסוגו הצותים כעשרים מטר לאחור — ונשמע פיצוץ אדיר... לא, לא היה זה פיצוץ ה„בנגלור“ — אלא שאגתו של דובי : —

„אתם רוצים לטמטם אותי ? אתם חושבים שזה הולך כמו בקולנוע, לעזאזל ! ?“